

Владимир Ђорђевић

247. дан муже... или... како су роботи њојели књиџе

И даље питање лебди ту негде изнад наше штале:

„Да ли су они полудели па дошли да чувају козе или је у том граду баш све пропало“?

Тежак је одговор. Питање лудила до данас није докучено, а и питање пропасти није баш у потпуности јасно. Често се дешавало да „пропаст“ некоме буде нова колеска. Нека га питање ту, нека лебди, видим и козе често гледају у њега. Није им јасно да смо морали толике испите да положимо супруга и ја, на по два факултета, укупно преко стотину, да бисмо се бринули о козама и правили сир. Видим последњих дана и оне се праве важне, па када комшијске овце пролазе путем оне уздигну главу и подигну реп.

Мораћу ускоро да почнем нешто и да им читам, неки роман или неку драму. Неће то бити лоше,

бар ће бити мир и тишина у публици.

И тако, ето још мало па година дана муже. Узмеш у руку топлу козију сису и млека колико волиш.

Ја таман помузао, а ето ти га мој први комшија, гледа ме и каже:

„Еееее..., а био си господин човек, стан у граду, леп живот“.

Рекох:

„Зоки, господин сам сада када нисам више у окружењу те господе градске“.

Он ме гледа чудно. Сигурно сам га одговором дефинитивно убедио да нисам баш „чист“.

Али он настави:

„И бре гледао сам те на телевизији, па у серијама, па оно када причаш у оним емисијама, а ти сада спао на козе“

Помислих да се манем разговора али што да не наставим, лепо је када причамо, а слабо се разумемо.

„Види Зоки, нисам ја спао на козе, него се попео на козе.”

Он само заврте главом. Мислим да сам му дефинитивно потписао своју психијатријску дијагнозу.

Да, увек је тако било, само неко одвајање лудих од паметних, а у том пребирању питање је где је ко. Силне су драме о томе написане.

Написане јесу али да ли су игране, да ли су читане, да ли су гледане, још неколико питања.

А Зоки нема мира:

„Јели, а оно што си писао књиге и те „представе” ту нема пара”?

Да, да, написао сам књигу која је званична лектира за ученике основних школа у Србији рекох, али ти што треба да омогуће да књига дође до ђака, нису изгледа ни читали лектиру па мисле да деци није ни потребна, а ико ће више да чита књиге, ту су рачунари, таблети, телефони, андроиди, портабли...

„Ма пусти те роботе не разумем се у то”, брани се Зоки, „Али колико видим работи су појели књиге”.

Замислих се у трену, застадох, па пружих руку Зокију:

„Свака част, то је дијагноза”.

Поново сам га збунио.

„Ма шта си ишао онда по тим позориштима, овде ти је мирнија глава”.

Мислим се мирнија глава али мисли немирне, вуче их усуд, на-

вика, страст, шта ли... Је л то човек има код за самоуништење?

„Значи од књига, драма, позоришта, од те културе не може да се живи”, Зоки констатова али је тражио и моју потврду.

„Може да се живи, али питање је може ли да се преживи”.

„Значи сви ти писци, глумци, сликари и сви ти уметници тешко живе”. Онда ућута и дубоко се замисли.

„А можда и морају тако, како би схватили све сфере живота, да би могли да схвате куда све живот може да те одведе.”

„Е знаш читао сам ону твоју књигу, ону што је снимљен по њој за телевизију онај филм. Није ти оно лоше, али после сам размисљао о свему ономе што си онде писао и бре глава ме заболела. Ко ће све оно да размрси, они људи, они животи, судбине, једва сам поватао ко је ко, али сам се поштено истраумирао са свим оним лудацима, мада оно када он схвата истину, ту ми мало око засузи”, имам утисак да се презнојио док је све ово изговорио.

Ја се опет укочих, упитих га:

„Је ли Зоки, а шта је то истина”?

„Па то ти је оно што треба да будеш и да радиш, а ти ниси то него радиш друкчије”.

Ја се замислих. Можда да смо у старој Грчкој, могао би Зоки неки филозофски правац да води.

А онда га погледах у очи и не знам откуда ми дође следеће питање:

„А да ли би ти волео да живиш у истини“?

„У бре, ма нисам ти ја за те компликације, ја сам ти прост човек, чувам овце и то је то, не брљам тамо где ми није место.“

Да, да у праву си, то је сада питање: где је коме место?

Мени је засигурно место код коза, да би живео у граду и био у тренду треба да будеш на месту које ти не припада, а виша места као функционерска или места у министарствима ту тек треба да ниси ти да би био тамо.

Нажалост не сналазим се добро тамо где ја нисам ја.

Одох да музем...

